

Тема «Розпорядження майновими правами інтелектуальної власності»

Мета вивчення теми: засвоєння теоретичних положень про розпорядження майновими правами інтелектуальної власності шляхом укладення різних видів цивільно-правових договорів, з'ясування особливостей різних договорів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності (предмет, сторони, права та обов'язки сторін, відповідальність за порушення умов договору тощо); формування відповідної теоретичної бази та вміння аналізувати законодавчі акти з метою застосувати їх у практичній діяльності; засвоєння навичок практичного аналізу змісту договору.

Основні поняття теми: майнові права інтелектуальної власності, розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, видавничий договір, договір про депонування рукопису, постановочний договір, сценарний договір, договір художнього замовлення, договір про використання твору декоративно-ужиткового мистецтва, договір про створення аудіовізуального твору, авторський договір про видання твору своїм коштом, договори про використання об'єктів суміжних прав, договір про передачу (відступлення) авторського права, договори про управління майновими правами авторів, ліцензійний договір, виключна ліцензія, невиключна ліцензія, одинична ліцензія, ліцензіар, ліцензіат, субліцензія, субліцензіат, субліцензіар, паушальний платіж, роялті.

Рекомендовані нормативно-правові акти:

Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. (із змінами) № 435-IV (Глава 75). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.

Про охорону прав на винаходи і корисні моделі : Закон України від 15.12.1993 № 3687-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3687-12#Text>.

Про охорону прав на знаки для товарів і послуг : Закон України від 15.12.1993 № 3689-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3689-12#Text>.

Про авторське право і суміжні права : Закон України від 01.12.2022 № 2811-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2811-20#Text>.

Цивільне право (частина особлива). Курс лекцій : навч. посіб. / за ред. І. Спасибо-Фатєєвої. Харків : ЕКУС, 2022. 640 с. С. 503–525.

План:

1. Загальна характеристика та види договорів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності.
2. Видавничий договір.
3. Постановочний договір.
4. Сценарний договір.
5. Авторський договір про видання твору своїм коштом.

Загалом основні положення, якими регулюються питання розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, закріплені у Главі 75 ЦК

України. З цими положеннями будемо працювати на практичних заняттях та шляхом виконання завдань для самостійної роботи. Наразі ж ми ознайомимось у загальних рисах із окремими різновидами договорів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності, про більшість з яких у ЦК України у цій главі прямо не згадується, натомість, звичайно, його норми на них поширюються. Також слід враховувати й безліч інших норм ЦК України, наприклад, ст. 440, в якій регулюються питання, що є майновими правами інтелектуальної власності на твір (право на використання твору; виключне право дозволяти використання твору; право перешкоджати неправомірному використанню твору, в тому числі забороняти таке використання тощо), книгу четверту ЦК України «Право інтелектуальної власності», спеціальне законодавство в сфері інтелектуальної власності. Загалом найчастіше виокремлюють видавничий договір, договір про депонування рукопису, постановочний договір, сценарний договір, договір художнього замовлення, договір про використання твору декоративно-ужиткового мистецтва, договір про створення аудіовізуального твору, авторський договір про видання твору своїм коштом, договори про використання об'єктів суміжних прав та чимало інших. Ми ж розглянемо окремі з них.

1. Загальна характеристика та види договорів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності

Розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності здійснюється на підставі таких правочинів:

- 1) ліцензійний договір;
- 2) ліцензія на використання об'єкта права інтелектуальної власності;
- 3) договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності;
- 4) договір про передавання виключних майнових прав інтелектуальної власності;
- 5) інші правочини щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності.

З формулювання п. 5 ч. 1 ст. 1107 ЦК України бачимо, що наведений перелік відповідних правочинів не є вичерпним.

Ліцензійні договори, які у свою чергу поділяються на:

- 1) авторські договори;
- 2) договори про передачу (відступлення) виключних майнових авторських прав;
- 3) договори про передачу права на використання твору;
- 4) договори про видання твору своїм коштом;
- 5) договори про управління майновими правами авторів та їх правонаступників.

Для правочинів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності передбачена письмова (електронна) форма. Недотримання простої письмової (електронної) форми договору має наслідком його нікчемність, проте

законом можуть бути встановлені випадки, в яких договір щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності може укладатися усно, наприклад для написання статті у газету чи журнал, тез доповідей тощо письмова форма правочину не потрібна.

Стаття 1108 ЦК України має назву «Ліцензія на використання об'єкта права інтелектуальної власності». У цій статті, зокрема, закріплено, що особа, яка має виключне право дозволяти використання об'єкта права інтелектуальної власності (ліцензіар), може надати іншій особі (ліцензіату) дозвіл на використання цього об'єкта в певній обмеженій сфері (ліцензія на використання об'єкта права інтелектуальної власності). Ліцензіат не має права використовувати об'єкт права інтелектуальної власності в іншій сфері, ніж визначено ліцензією на використання об'єкта права інтелектуальної власності.¹

Оформлення ліцензії можливо у двох варіантах: 1) ліцензія оформлена як окремий документ; 2) як складова частина ліцензійного договору.

У ч. 3 ст. 1108 ЦК України перелічені і у загальних рисах охарактеризовані види ліцензій: 1) виключна; 2) одинична; 3) невиключна; 4) інші види, що не суперечать закону.

Виключна ліцензія видається лише одному ліцензіату і виключає можливість використання ліцензіаром об'єкта права інтелектуальної власності у сфері, що обмежена цією ліцензією, та видачі ним іншим особам ліцензій на використання цього об'єкта у зазначеній сфері.

Одинична ліцензія видається лише одному ліцензіату і виключає можливість видачі ліцензіаром іншим особам ліцензій на використання об'єкта права інтелектуальної власності у сфері, що обмежена цією ліцензією, але не виключає можливості використання ліцензіаром цього об'єкта у зазначеній сфері.

Невиключна ліцензія не виключає можливості використання ліцензіаром об'єкта права інтелектуальної власності у сфері, що обмежена цією ліцензією, та видачі ним іншим особам ліцензій на використання цього об'єкта у зазначеній сфері.

У ч. 4 закріплено, що за згодою ліцензіара, наданою у письмовій формі, ліцензіат може видати письмове повноваження на використання об'єкта права інтелектуальної власності іншій особі (**субліцензію**).

Регулюванню ліцензійного договору присвячено три статті у ЦК України (1109-1111).

За ліцензійним договором одна сторона (ліцензіар) надає другій стороні (ліцензіату) дозвіл на використання об'єкта права інтелектуальної власності визначеним способом (способами) протягом певного строку на певній території, а ліцензіат зобов'язується вносити плату за використання об'єкта, якщо інше не встановлено договором. У випадках, передбачених ліцензійним договором, може бути укладений **субліцензійний договір**, за яким ліцензіат надає іншій особі (субліцензіату) субліцензію на використання об'єкта права

¹ Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. (із змінами) № 435-IV (Глава 75). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text/>

інтелектуальної власності. У цьому разі відповідальність перед ліцензіаром за дії субліцензіата несе ліцензіат, якщо інше не встановлено ліцензійним договором. **У ліцензійному договорі визначаються** вид ліцензії, сфера використання об'єкта права інтелектуальної власності (конкретні права, що надаються за договором, способи використання зазначеного об'єкта, територія та строк, на які надаються права, тощо), розмір, порядок і строки виплати плати за використання об'єкта права інтелектуальної власності, а також інші умови, які сторони вважають за доцільне включити у договір.²

Загальним правилом, яке можна змінити у договорі, є передання за ліцензійним договором невиключної ліцензії (ч. 4 ст. 1109). Предметом ліцензійного договору не можуть бути права на використання об'єкта права інтелектуальної власності, які на момент укладення договору не були чинними. Права на використання об'єкта права інтелектуальної власності та способи його використання, які не визначені у ліцензійному договорі, вважаються такими, що не надані ліцензіату. Загальним правилом також є поширення права на використання об'єкта права інтелектуальної власності (дії ліцензії) на всю територію України. Змінити це загальне правило також можна умовами ліцензійного договору. Якщо в ліцензійному видавничому договорі або інше відтворення твору винагорода визначається у вигляді фіксованої грошової суми, то в договорі має бути встановлений максимальний тираж твору. Умови ліцензійного договору, які суперечать положенням ЦК України, є нікчемними³.

Стаття 1110 регулює питання строку ліцензійного договору: 1) загалом строк має встановлюватись в договорі; 2) встановлений договором строк повинен спливати не пізніше спливу строку чинності виключного майнового права на визначений у договорі об'єкт права інтелектуальної власності; 3) надається можливість відмовитись від ліцензійного договору у разі порушення встановленого договором терміну початку використання об'єкта права інтелектуальної власності; 4) встановлюється максимальна межа строку договору у разі відсутності у ліцензійному договорі умови про строк договору (він вважається укладеним на строк, що залишився до спливу строку чинності виключного майнового права на визначений у договорі об'єкт права інтелектуальної власності, але не більше ніж на п'ять років); 5) регулюються питання прологанції (якщо за шість місяців до спливу зазначеного п'ятирічного строку жодна із сторін не повідомить письмово другу сторону про відмову від договору, договір вважається продовженим на невизначений час).

Стаття 1111 регулює типовий ліцензійний договір: 1) зазначаючи про можливість затвердження типових ліцензійних договорів; 2) надаючи можливість передбачати в ліцензійному договорі умови, не передбачені типовим ліцензійним договором; 3) гарантуючи захист творця об'єкта права інтелектуальної власності (умови ліцензійного договору, укладеного з творцем об'єкта права інтелектуальної власності, що погіршують його становище

² Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. (із змінами) № 435-IV (Глава 75, ст. 1109). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.

³ Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. (із змінами) № 435-IV (Глава 75, ст. 1109). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.

порівняно з становищем, передбаченим законом або типовим договором, є нікчемними і замінюються умовами, встановленими типовим договором або законом)⁴.

У двох наступних статтях ЦК України (ст.ст. 1112 та 1113) регулюються договори про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності та про передання майнових прав інтелектуальної власності.

Ліцензія на використання об'єкта права інтелектуальної власності, ліцензійний договір, договори про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності та про передання майнових прав інтелектуальної власності не підлягають обов'язковій державній реєстрації, хоча така реєстрація і може здійснюватися на вимогу ліцензіара або ліцензіата. Відсутність державної реєстрації не впливає на чинність прав, наданих за ліцензією або іншим договором, та інших прав на відповідний об'єкт права інтелектуальної власності, зокрема на право ліцензіата на звернення до суду за захистом свого права. Факт передання виключних майнових прав інтелектуальної власності, які відповідно до ЦК України або іншого закону є чинними після їх державної реєстрації, підлягає державній реєстрації⁵.

Найпоширенішими є авторські ліцензійні договори про використання творів. До них належать: видавничий договір; договір про депонування рукопису твору; постановочний договір; сценарний договір; договір художнього замовлення; договір про використання у промисловості неопублікованого твору декоративно-ужиткового мистецтва тощо.

2. Видавничий договір⁶

Видавничі договори поділяються на: видавничий договір на літературні твори; видавничий договір на твори образотворчого мистецтва; видавничий договір на музичні твори; договори на видання творів у перекладі тощо.

Предметом видавничого договору можуть бути твори в галузі науки, літератури, музики, образотворчого мистецтва, тобто будь-які твори, які допускають можливість їх відтворення і тиражування видавничими засобами (друкарським або іншим способом).

Видавничим є договір, на підставі якого автор чи його правонаступник передає або зобов'язується передати видавництву твір наукової чи літературної творчості, а видавництво бере на себе зобов'язання цей твір опублікувати.

Опублікуванням визнається випуск в обіг примірників твору чи фонограми або відеограми за згодою автора або іншої особи, яким належить авторське право та суміжні права, у кількості, що задовольняє розумні потреби публіки, шляхом продажу, здачі в найм, публічного прокату або шляхом іншої

⁴ Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. (із змінами) № 435-IV (Глава 75, ст. 1111). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.

⁵ Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. (із змінами) № 435-IV (Глава 75, ст. 1114). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.

⁶ В основі - розробки авторів науково-практичного коментарю ЦК України (за редакцією розробників проекту ЦК України (2004, С. 719-720), з урахуванням змін, що відбулись у законодавстві та доктрині.

передачі права власності чи права володіння примірником твору або фонограми. Під опублікуванням розуміється також надання доступу до твору чи фонограми через електронні системи інформації. **Об'єктом видавничого договору** є продукт творчої діяльності автора – твори науки, літератури чи мистецтва, виражені в об'єктивній формі, яка дає можливість відтворювати твір і розмножувати його, тобто випускати у світ. Об'єктом видавничого договору може бути як готовий твір, так і твір, який автор ще тільки зобов'язується створити і передати видавництву. Це можуть бути твори художні, наукові, суспільно-публіцистичні, навчальні тощо, твори образотворчого мистецтва – оригінали, ескізи, ескізи-макети; музичні твори – ноти у формі клавіру, партитури тощо.

Зміст видавничого договору становлять права та обов'язки сторін. Передусім видавничий договір має містити поштові адреси сторін, у ньому визначається місцезнаходження видавництва, особа, яка представляє його і діє на підставі статуту чи іншого документа, що робить цю особу уповноваженою. Зазначається повне прізвище, ім'я та по батькові автора чи його правонаступника та їх точна адреса. У договорі обов'язково має бути зазначено місце і дата його укладення.

Далі в договорі чітко визначається його **об'єкт – твір** і наводиться його попередньо погоджена назва. Назва твору може уточнюватися у процесі роботи над твором.

Автор зобов'язаний передати твір в обсязі та за структурою, що визначені завданням видавництва, яке додається до видавничого договору і є його невід'ємною частиною. Завдання формулює видавництво, воно вважається прийнятим автором з моменту його письмової згоди на це.

У договорі автор має однозначно підтвердити належність саме йому авторського права і те, що він не зробив щодо нього ніяких розпоряджень, які б суперечили чинному законодавству чи умовам договору. Таке застереження має стосуватися також усякого іншого матеріалу, що використовується у творі. Якщо автор пропонує ілюстративний матеріал, який йому не належить, він має застерегти про не видавництво. Крім того, автор може передати видавництву на час дії основного права ще й додаткові права:

- 1) право попередньої публікації чи пізнішого передруку повністю або частково, в тому числі в газетах або часописах;
- 2) право перекладу іншими мовами;
- 3) право надання ліцензій на україномовні видання в інших країнах;
- 4) право на видання мікрокопій;
- 5) право на інші форми розмноження, у тому числі фотомеханічним чи подібним до нього способом;
- 6) право запису чи знімання на апаратурі для пізнішого повторення у зображенні чи звуку, як і право розмноження та відтворення таких записів;
- 7) право надання ліцензій на реалізацію вищезазначених прав.

Обов'язки видавництва – розглянути рукопис і постановити рішення про його прийняття, необхідність доопрацювання чи відхилення, повідомлення про

відповідне рішення автора. Протягом встановленого у договорі строку видавництво повинно видати твір. При цьому воно бере на себе всю організацію, матеріально-технічні, фінансові та інші витрати щодо підготовки рукопису до друку, виготовлення і розповсюдження тиражу. Видавництво здійснює також художнє та технічне оформлення, встановлює розміри тираж, термін випуску, порядок розповсюдження. Видавництво виплачує автору гонорар у встановленому договором розмірі.

Видавництво зобов'язане при виданні твору друкувати в ньому знак ©.

3. Постановочний договір⁷

Зміст літературного твору може бути обнародований (випущений у світ) шляхом його публічного виконання на сцені спеціальних видовищних організацій. У такий спосіб найчастіше у світ випускають музичні, драматичні, естрадно-циркові та інші твори. Незалежно від того опублікований твір чи ні, видовищна організація може використовувати його лише за договором з автором.

Постановочний договір – це консенсуальний правочин, на підставі якого автор передає або зобов'язується створити і передати видовищній організації драматичний, музичний або музично-драматичний, хореографічний або пантомімний твір, а організація-постановник зобов'язується здійснити в обумовлений договором строк постановку і публічне виконання твору (випустити його у світ) та виплатити авторові обумовлену договором винагороду.

Об'єкти постановочного договору – драматичні, музичні, музично-сценічні, хореографічні та пантомімні твори як створені на момент укладення договору, так і ще не створені.

Суб'єкти постановочного договору – автор-творець сценічного твору і відповідна видовищна організація. Якщо твір створено кількома авторами (автор лібрето опери і композитор), суб'єктами постановочного договору є автори усіх складових частин твору.

За постановочним договором автор передає або зобов'язується створити і передати видовищній організації для публічного виконання обумовлений договором твір, що має відповідати творчій заявці автора, схваленій організацією.

Видовищна організація зобов'язана здійснити публічне виконання твору протягом строку, обумовленого договором.

Видовищна організація зобов'язана виплатити авторові твору винагороду за його використання. Розмір винагороди визначається угодою сторін. Зазвичай, винагорода, що виплачується авторові, складається з двох частин: одноразової винагороди і відрахувань від проспектальних зборів. Сума одноразової винагороди визначається угодою сторін з урахуванням виду, обсягу та якості твору. Проспектальна винагорода обчислюється у розмірі, що

⁷ В основі - розробки авторів науково-практичного коментарю ЦК України (за редакцією розробників проєкту ЦК України (2004, С. 722-723), з урахуванням змін, що відбулись у законодавстві та доктрині.

встановлюється нормативними актами. Авторська винагорода за публічне виконання твору нараховується, як правило, незалежно від того, платним чи безплатним є вхід для глядачів чи слухачів. Наприклад, за музику, що її виконують оркестри на танцювальних майданчиках, у будинках культури, палацах культури, авторська винагорода нараховується в усіх випадках. Тому названі видовищні підприємства зобов'язані чітко зазначати, якого автора музика виконувалася.

Театр має право розірвати договір і стягнути з автора одержані ним суми, включаючи аванс, у таких випадках:

- 1) автор не подав твір у встановлений строк зі своєї вини чи в строк, встановлений для внесення виправлень і доопрацювання;
- 2) при невідповідності твору затвердженій і погодженій з автором заявці;
- 3) при відмові автора внести необхідні виправлення, якщо вимога про їх внесення не виходить за межі заявки і договору;
- 4) при виявленні плагіату в частині чи цілому творі.

Аванс може бути стягнутий і в разі визнання судом недобросовісності автора у виконанні замовлення. В інших випадках розірвання договору не має наслідком стягнення авансу.

4. Сценарний договір⁸

Це – договір, за яким автор передає або зобов'язується створити і передати кіно-, теле- або організації радіомовлення сценарій для фільму або телерадіопередачі в обумовлений сторонами строк, а студія зобов'язується сплатити авторові обумовлену договором винагороду.

Сценарний договір може бути реальним або консенсуальним. Коли йдеться про передачу студії (організації) готового твору, то в такому разі це буде реальний договір. Коли ж йдеться про створення твору та його наступну передачу для використання, то це вже консенсуальний договір. Сценарний договір – договір двосторонній і сплатний.

Об'єктом сценарного договору є літературний сценарій. Він має відповідати творчій заявці, яку затверджує організація-постановник і яка додається до сценарного договору. За загальним правилом у творчій заявці викладено основну ідею твору, сюжетний задум і характеристику головних діючих осіб майбутнього сценарію. У сценарії має бути дано опис повних і послідовних дій, діалогів тощо, тобто це закінчений кіно-, теле- чи радіодраматичний твір.

Слід мати на увазі, що творцем аудіовізуального твору є не лише автор літературного сценарію. Автори музичних творів, використаних у творі, режисери, художники-постановники, оператори тощо – всі вони є творцями аудіовізуального твору. Але зараз йдеться про договір на створення лише літературного сценарію, який має бути ідейно-художньою основою аудіовізуального твору.

⁸ В основі - розробки авторів науково-практичного коментарю ЦК України (за редакцією розробників проєкту ЦК України (2004, С. 723-724), з урахуванням змін, що відбулись у законодавстві та доктрині.

Сторонами у договорі завжди є автор (сценарист) і організація (підприємство), яка на основі літературного сценарію має створити аудіовізуальний твір чи твір для радіомовлення. У роботі над сценарієм можуть брати участь кілька авторів – автори діалогів, текстів пісень, музики тощо. У такому разі всі вони є стороною у договорі. Сценарний договір може бути укладений також із правонаступниками автора.

Контрагентом автора у сценарному договорі є організація будь-якої форми власності, що здійснює виробництво аудіовізуального твору або іншим способом має використати літературний сценарій.

Укладення сценарного договору породжує для сторін певні права та обов'язки, в основному такі, як і в будь-якому іншому авторському договорі. Проте у сценарному договорі є свої особливості, які зумовили характер прав та обов'язків. За цим договором автор передає або зобов'язується створити і передати літературний сценарій для аудіовізуального твору чи радіомовлення. Якщо автор бере на себе обов'язок створити твір, то в договорі визначається строк виконання такого замовлення, якого автор повинен дотримуватися. За загальним правилом, у договорі може бути умова, за якою автор протягом певного строку не може передати цей самий літературний сценарій іншим організаціям для використання.

Якщо організація, яка взялася використати літературний сценарій, внаслідок попереднього його розгляду дійде висновку, що сценарій слід доопрацювати, то автор зобов'язаний це зробити в обумовлений строк.

На автора літературного сценарію за договором може бути покладено обов'язок брати участь у роботі з реалізації сценарію (консультування режисера-постановника, акторів з питань тлумачення сцен, образів дійових осіб, обставин дій тощо).

У свою чергу, організація-постановник зобов'язується за договором надавати авторові необхідні консультації та іншу допомогу. Проте вона не має права без письмової згоди автора вносити зміни до літературного сценарію, його назви, а також у позначення імені автора. Організація повинна зазначити прізвище автора в усіх випадках використання твору – літературного сценарію.

За загальними правилами, організація-користувач літературного сценарію має право розірвати договір і стягнути з автора всі виплачені йому за договором суми в таких випадках:

1) літературний сценарій не поданий у строк, обумовлений договором, або у строки, визначені для доопрацювання сценарію;

2) поданий літературний сценарій не відповідає вимогам і умовам договору;

3) автор літературного сценарію відмовився вносити до нього виправлення і доробки, запропоновані організацією-користувачем відповідно до договору і творчої заявки;

4) автор літературного сценарію без письмової згоди організації-користувача, з якою укладено сценарний договір, передав цей самий літературний сценарій для використання третій особі;

5) без письмової згоди організації – замовника літературного сценарію автор залучав до його написання третіх осіб;

б) суд визнав недобросовісність автора при написанні замовленого йому літературного сценарію.

5. Авторський договір про видання твору своїм коштом⁹

Доволі поширеним є видання літературних творів за рахунок самого автора. Бувають ситуації, коли авторові необхідно видати твір якнайшвидше. Найбільше в цьому заінтересовані здобувачі наукових ступенів. Так, наприклад, відповідно до встановлених вимог здобувач докторського ступеня може бути допущений до захисту докторської дисертації лише за наявності монографії. Видавництва мало заінтересовані у виданні таких наукових праць, оскільки вони не приносять очікуваного прибутку. Тому автори таких монографій вдаються до укладення з видавництвами видавничого договору на видання монографії за свій рахунок.

Автори за таким договором зобов'язані внести необхідну суму, яка б відшкодувала витрати публікації. Цю суму визначає видавництво і погоджує її з автором. Вноситься вона до видання твору. Суму може внести сам автор або інші особи, які заінтересовані у виданні твору або бажають посприяти авторові з благочинною метою. Так, названу суму може внести навчальний чи науковий заклад, де працює автор, або інша особа, яка має намір падати допомогу авторові.

Видавництво бере на себе обов'язок видати замовлений і оплачений твір в обумовлений договором строк. У такому разі автор бере на себе зобов'язання розповсюдження твору. Виручені від реалізації твору суми є власністю автора, якщо інше не передбачено договором.

Як правило, договір про видання твору за рахунок автора укладається на видання наукових творів. Але чинне законодавство не містить будь-яких перешкод для видання у такий спосіб будь-якого іншого твору – літературного, художнього тощо. Зазначений договір має відповідати всім встановленим вимогам. Відповідальність за порушення умов договору настає за загальними правилами.

Питання для самоперевірки знань:

1. Які види договорів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності Ви знаєте?
2. На які різновиди поділяються ліцензійні договори?
3. Дайте визначення виключної ліцензії.
4. Дайте визначення одиничної ліцензії.
5. Дайте визначення невиключної ліцензії
6. Охарактеризуйте субліцензію.
7. Охарактеризуйте особливості видавничого договору

⁹ В основі - розробки авторів науково-практичного коментарю ЦК України (за редакцією розробників проєкту ЦК України (2004, С. 728-729), з урахуванням змін, що відбулись у законодавстві та доктрині.

8. Охарактеризуйте особливості постановочний договір.
9. Охарактеризуйте особливості сценарний договір.
10. Охарактеризуйте особливості авторського договору про видання твору своїм коштом.